נתן אלתרמן

המערכה השלישית

הקרב על העם היהודי

1

הדבה מרובה בימים אלה על חשיבותה של המערכה הכוללת הזאת לטפסן של אירועי המלחמה השבבוע כלפי אומות העולם, אם כדי לחקותה, שליחים של נורמים עיונים. ואם לי חיוק עכיתם של יסודות אחדים שהוסקלו להפסולה שלפנית ושנשרשת, ברוך שמסבה זה הוא ענין בעל חשיבות ראשונה במעלה ביסוי חיוקים, אילה. אך כל מאמצי המבדה ושכונו אילה גם אם ישיאו לעשות, לא יפלאו עיקר עודם אם לא נכוון אותם. אף כיום מזה, כלפי גוים עולמי אחד שמהנך לעיון, שבל עדיו לא יעמדו לנו שום גלוים אחרים של אחדה. ותמיכה. גוים עולמי נוסף זה הוא עצם היחודי המסוגלות ואם אנו אומרים כי המערכה הגדולה שאנו עומדים בה כיום היא השניה, לאחר המערכה הצבאית, עלינו לבקש כבר עכשיו בכללא הנוגעת והחיוקה, למערכה השלישית והמכרעת על עם ישראל.

לגבי עם זה אין אנו יכולים להסתפק ב־ רכישה אחדה, אי אפילו בהחדרה מלאה, ב־ שמה הקיקיוני והכלכלי. אם לא נבוא אם העם הזה לידי כך שהוא יכריע לא רק על עמידתו ל־ ר ב ו ן מדינת ישראל, אלא על כינונו לי עמוד. בתבונתו ובמצוות אלפיה. ב ת ד ב ה ס נ י ה. בקיצור — אם לא יקום העם הזה לעשות של עליה גדולה והדוקה בישראל, אנו מבחים לא רק על הישגים של פלוגות

שבשת הזמים, אלא גם את כל אשר קדם לה. בלא הבטחה אלפסנאריה כל עורף ושל המשך.

2

ע פ ל ו ת גדולה ותוצאה לגו כיום בראש וראי שיבה כדי לשמור — אם בזכות קדם בל את הצד המעשי מחחוף — עד עבינות ולאחרוי של ארץ־ישראל בגבולותיה כיום. כן, זיזי אי בעיה בסוגראפית המפורסמת. שמעלמת ב־ מבינה כמו לאחיב. את הצבורה ומחכבה הזאת בהתכנן הזאת הגדולים לבעיות העליה עד כה. אך בעוד אנו עומדים בפני הצורך הדחוף של העליה בכמני חיוקים שהוכן גומא. אנו מסוקים דעתנו מן התרבדה שהוזכר. בעיה סוגראפית שנוצרה בגבולות, דק לאחר מה. ר רוב הגדה המערבית. אינה חדשה, למעשה, ולא מלחמת ששת הימים הצמיחה אותה. עלי נו לזכור היטב כי עם הקמת המדינה קבענו בעיה זו כעובדה קיימת. שכן בדיוק הערבים בתשיית הזיחה בשיבריבו בגדר הסתעה ולבר עשת היינו מוכנים. אם הכרזת הנעצאות. ל־ מצאיאתם של מאות אלפי תושבים ערביים נו־ מפנים אף בהבנוחיתה הקודמים של המדינה. עלינו לזכור כי מראשיתו של הרעיון הציוני ובמשך כל תקופת הוהבחלות ובנין־הארץ ראינו את מיבוי שהיזנו בארץ מן מוסכים לא על ר צ י ר ת ה ע ר ב י ם כתוכה אלא של עלירת היהודים אלה. בעת זו. המעמדה בסכנה את הנוב היחודי בארץ. לא תוספת הבלוחים הערבים יצרה אותה, אלא היא מרי הרעיר המעמד הלכרחית והמסוכנת של האוכלוסיה היחודית.

3

ה מ צ ב שאנו עומדים בפניו כיום בעוכן זה אינו. איפוא. אלא המחיצה דלאמטית עזה לשאלה. שקיבה קיימת חמיי ולחורבה הסמרית לאומית שלא ממוז הישלה על כתפיהו. מסמה כך אין הצד „הסכנה" הזה של עורך הצלה צריך להעלים. מפנינו את העובדה שאין זו רק שאלת הקיום המאוץ של הזיכה האוכלוסים. עלינו לזכור כי זו אולי גם שעת אחרונה לתיקון חסיקוף היסודי שוחשרים בדעיון זי־ וחיה הלאומית. אשר הקמתה של המדינה ש־ ראל נעשה לה. באורח פאראדוכסאלי. ראשית. התעקמות (משטרה אשר שום מגרעה מחפל־ ניה בעולם לא ידעה כמוהם. יש הבטחה שח־ רור שנכשלה. יש שהחדרנו בבחח מבחוץ. יש שהסתאבו מבית. אך לגבי תגעות המתרוור וה־ וחיה של הצבר היחודי אירגנה. חקלה אחדה. והצונות עמלה עשרות בשנים לחביע אל מטרה מיוחדת. ובריבע שהשיגה אותה מתה אל דרך אחר. כל עיקרה החכחשות למחשן־ ההגיוני וההכרחי והקובע אל הצורך האיר־ עני. אל מסכת של צידוקים ואמתלאות המבר־ דים המשמים לציונות בכיון. שהוא עשה אותו לו מן הבשלון. בציון הלעדות הפנים האומאה הצעצוית.

דיינו. אם נגזור בי בקונגרס ובעיני האחרון — זה שהוכרז על ידי ראשי הסוכנות זה בעיות בסיסיות כ.קונגרס יצרי" — אנו מוצאים באחד מסעיפי הסיכומים הבולטים. כי „המעמיסה הלאומיות הגדולה של ומצי־ נות בפרק זה של מזרחיתנו היא כיבוד הפורר את. מדינת ישראל. למפשיר ראשי ומעקרי ל־ מען הנתיים. היהודיים בכל מקום ולעשותה ל־ ערך ראשון ויסודי. בכלתת קיום הקבוצה ה־ יהודיות בעולם". הסיבה זו. על אף „המתה המעשית בביכולו ורוחה „הנוצרת", אינה אלא חלק. המסכת רעיונית חמסעיומה עם הפסקת עיקרו של הזן החתיה הנוצרי ומיבוי־ציבוי־ לסטעיה. אל אפילו אחד המסעיפים. למען המנוך קיומו של העם בתפוצות, דבר שיריי שו. לבעשיה הקפצת הנתנעלות המדיניה הי־ ריוהגית. זו אשר כל קרבנותיה. בנוגעה הוחיה. קובנות קדחתה. ומסכל הבדידות ו־ העבידת אל מוב מחרפים ומגדפים ומלעגים ואל מול מצאות אויב. לא בגו אלא כדי לגמוע את הכניעה ל„צמ הגולה" שהתנגדה הציונית. זו שנוצרה לכרור בן. הפכה נורה ונעשתה לו מקור אישור ונציוק.

4

ב ש נ י ם האחרונות דובר אצלנו רבות. על כך שהנעוד הישראלי צריך לעמוד הכנה. את הגולה. להכינה ובהתאמה בה. דבר זה. זהו חלק מן „הנדרשה היחודית" המסרפתה. ואף

על פי כן דומני כי ספק הוא אם הוקמה יסוד ההכנה ויסוד הגאולה הם הבריבים קעיקנו ל־ קבוע בתודעתנו לגבי הגולה כפי שהיא כיום. „הדמוני" גו. ברור שהיא בהוצה הנוצרקת ב־ תחום ויחס שלנו כמנוגן לגבי בלפי זה־ לדוגמים נכוחות ציבוריות של פרכיה המפוצלת האחרים שעם ישראל מדע תחל מימי חורבן בית שני. דרך ספרד. איטליה ואמסטרדם. עד גלוות רוסיה ומזרח אירופה שבמה בשואה. פרקים בגוקים אלה של חוזי המסורת. של הגות ומציאה וחקרה. ומיר לגו בעולם לצורשה כבוד ונאות. אך אין בכחות אלה של הגיי ושל יצירה בגלוות ישראל. בסוף הזה. ה־ תפצרת הזה היהודי כיום. כבחינת מקומן בתולדות ישראל. הן מהיות אמורפיות הנוכחים. אשר דמיונן לגולה שמקדם הוא מדמיון חריפה ה־ הסתורות הוחתה ובדיעה לטול הלמות ה־ הכבדה והיצירה שהתפוצות יוצר בשעתן. המוחה ההגיונית הנוגדת את הגולה ביסוד עיקרה עיונים עיוניים מתחקים ומאנונסים. אז דיונים אקסיומים על רבים ומרחיבים ב־ הוספת לבטים חדושים כל כמה סוגיים מר־ תבי אנגלות בעיקר. המבקשים את „בלאיש אידנטיטי" ואת מקלוטן הקומטיות של „ה־ נימוד" היהודי בתוך חיקבה החמוה בה אינה ריקה. אז של אנגיה. בה מחומנו דרוה. ו־ אינו מצד תיומים היחודי בגולה. מצד שהעיותם של חוי הקהילה. אנו רואים כיצד בתגלגל חוזרי היחודי הנו הוחדיי של הכולת שמאה. ונוהגך לשילוה מילאוסרוסיה סמרב־ אדת של החוקת מוסדות בדקה קהילחים הרוזמות לבביה המאוחדות. הוי אשר שי־ אין היחודיים הן מרבות קבלת פנים לשלי־ הים מחריסים ונכפי יום־הצטמאות עם טו־ בבולה ותומרת מקומית. עלינו ראות ולדעת בדוך כי ויוי הדוח יוזי החוכר של קהילות ישראל בתפוצות כיום. מבחינתם היהודיות. אי־ נם אלא אפילוה עולב לסיפור היהודי שאין דומה לו בעולם. אפילוה שם יצידה ותוחה מכסת הלהסטוריה לקול זאומר ברכות של „צרמנד" ה„סמוקוד". ומחאות לפים לבריחות נשלמות בנאומים. ואמנם צריך לחמנו ל־ הלליך טראני זה לחלבנה בהבריות שבנעוד הישראלי צריך להבין גוזה זו ולהתגאות בה? דומה כי לא רק מוחר לנו. אלא אף חובה. עלינו שלא להבין את הגולה כיום דרומה בי חובה עלינו אי לצאות הכל כדי שאף זיוא הבדל לבנין. את עצמה ולהתאמן מן תאמה.

עלינו לדעת בי במידה שמדינת ישראל מסוגלת להגליך זה רגשי „מיקוח יהודי" ו־ „קיומה קומה" הוא כמלאה הוקיר פאטאלי שי חיפוי על ולדרדרות הסבוצות בבדרון תש־ מיה ומדיבה. הגליך זה. אם יישבר בארן מטריב. עשוי לחסוך את מנמאים שבמיעבי ועם ביתרני מראשיה המאה הוך עבשיו — תחיית הלשון. ביבוש הצבוקה. הפרוזה מש־ מה. הקמת המדינה — למופעות שאינן אלא הבהקוקור של מיעוט מבוסל מהגליך המקיעה הכולל אומה. ולל מחתיה ועוברה. סוזן הזמוזע הגרוע לבוא כיום מישראל חייב ל־ הוות עין להיסוי עד. מגליך זה. הבעיות ה־ עלמה הוא מבחינה זו לא רק חבינה של הכרח מצד הבטחה קיומה של המדינה. אלא גם בורח לגבי עלמה וכבודה ותפיה של ה־ גולה ההיוניה.

5

אנ ל ו ל נ ל ש ל הגולה ה„מוקרת" שאנו חשים כיום לנגמה ציוויי המעמדות והחדדות ש־ הגולה כיום עם מגמה של ישראל — חוזי הות של הסבנות ותרבות ואף של מתנבים לאלפיהם — אינה מרגיה לשמש אל־ ביקר. שעה שהכתבים מנוחים לנו מן־ גולה כי. אפילו חוג הסיקים חתעדר ב־ בריטניה. זה הנהשב פרקסוסיסטי. חתמדר־ עך מנהיגי וקים 1500 ריש לקוח הזרוגה של הקהילה". אין עובדה זו. ואף עובדות הטוזנות הלמיות יוחר הנה. בריאות לחכיא את הבהבים נאותנו לידי מסקנה ש„נעם ה־ יהודיי זוכלו את עצמו" וכי כל ארבוריים של החתום הנעמדת בינו ובין מדינת ישראל זם דבלי הבבל. גיוויי הזוגדות הלנו בגרוזים להיות לבו מקור מ„שרן". אך לא מקור הכוו־ פקות ומיומי על העיקר. מאבקנו ומחיאני עם הכוונות. הקולמיה ויחוא מסוגר ורב. אך מאו בקנו עם העם היחודי הוא שיקבע את ה־ דברים ואם לא. נגוב לעם. היהודי. לא יחיה שוחר למאבקנו. עם כל. אשאר. בקרב. עם. ישראל. צריך לחיות המעמד דחוף ומבדוי לי־ לחמת שמות הנעים.